

ЧОВЪКЪТЪ СЪ КРЪСТА

Въ града Иерусалимъ, по времето, когато Иисусъ Христосъ проповѣдваше въ Палестиня, живѣеше желъзарьтъ Кандий. Веселъ човѣкъ бѣше той — да ти е драго да го слушашъ, да ти е драго да го гледашъ. Имаше жена и едно малко момченце Перидо. Трудно изкарваше Кандий прехраната на семейството си, но той не се оплакваше никогa. Щастливъ бѣше той и въ това си бедно положение, защото, като се върнѣше вечеръ въ дома, две малки, топли ржички го прегръщаха и едно нѣжно гласче чуруликаше край него — това бѣше Перидо, най-голѣмата радостъ въ семейството. Само за едно се молѣше Кандий на Бога — не за пари, не за богатство, не за земи, не, съ своитѣ здрави ржце той всѣкога можеше да припечелва за храна, но той молѣше Бога да имъ запазва здравъ Перидо, да го опазва отъ напасти, за да бжде живъ и веселъ край тѣхъ и да имъ услажда живота.

Но — зла участъ. Единъ день Перидо заболѣ. Отна

чало Кандий и жена му помислиха, че болестъта не е страшна, че скоро ще му мине. Тѣ го оградиха съ нѣжни грижи, угаждаха му въ всичко и съ нетърпение чакаха да го видятъ пакъ здравъ и веселъ, пакъ да чурулика като птичка и да изпълва кжщата съ радостнитѣ си викове.

Но днитѣ минаваха единъ следъ другъ. Перидо не оздравѣваше, а все по-лошо му ставаше. Отчая се Кандий. Повика изкусни лѣкари да спасятъ детето му. Идваха преглеждаха го, но никой не можа да го излѣкува, защото Перидо страдаше отъ нѣкаква непозната болестъ.

— Боже, защо ни наказвашъ, — викаше често той.

Единъ день Перидо съвсемъ прибледнѣ. Дишането му почти преставаше. Душата на Кандий се гърчеше отъ болка, главата му горѣше като нажежено желѣзо.

— Нѣма ли лѣкъ за момчето ми! — викна той въ отчаянието си, грабна Перида на ржце и изтича навънъ.